

σιάσω και θά ιδῆς ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἡμᾶς εἶναι δαιμονισμένος.

— "ὦ!... βλέπετε, ἀδελφοί, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτόν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ προσκυνητής... εἰς τί φέρει ἡ ἀμαρτία; Τὸ παράδειγμα τοῦ ἄλλου ἄς σᾶς σωφρονίσῃ... μεταλαμβάνετε συχνά, νηστεύετε, ἀγρυπνεῖτε, διότι ὁ πειρασμὸς καιροφυλακτεῖ..

— "Ανομοὶ!... ἄφρονες!... ὠρύετο ἀφρίζων ἐκ τῆς λύσεως ὁ δυστυχὴς Ρογῆρος, καὶ ἐπροχώρει τρίζων τοὺς ὀδόντας.

— Κρατεῖτέ τον καλὰ ἀδελφοί... ἀλλὰ μὴ τὸν βλάπτετε, διότι, ἂν καὶ δαιμονισμένος, εἶναι πάντοτε χριστιανός. Κρατεῖτέ τον... καὶ σεῖς... δέσατέ τον διὰ τὸ καλὸν του... Βλέπετε, ἀδελφοί, τὴν κακοτροπιάν τοῦ δαίμονος, ὁ ὅποιος τὸν σπρώχνει ἐναντίον μου, διότι εἰμαι ἱερεὺς... Ὁ ἄθλιος! ἂν μὲ ἐκτύπα, θὰ ἦτον ἀρρωτισμένος. Οἱ κανόνες τὸ λέγουν κατὰ κρά.

Τὸ πλῆθος, ὅπερ εἶχε τρέξῃ ἐκεῖ μεγαλοφρονοῦν, ὡσάνει ἐπρόκειτο νὰ ἀλώσῃ ἐξ ἐφύδου φρούριον, τότε δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ. Ἐσταυροκοπεῖτο, προσήχεται. Οἱ μὲν ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἦσαν ἀρκούντως μακρὰν, οἱ δὲ ἐξῆλθον ἀθορύβως... Οἱ γέροντες προσήχοντο... αἱ γραῖαι, ἀδυνατοῦσαι νὰ αἰσθανθῶσιν οἶκτον ἐλάμβανον ἀφορμὴν ἀπὸ τὸν δαιμονισμένον, τὸν ὅποιον ἐνόμιζον ὅτι εἶχον ἐνώπιόν των, ὅπως φλυαροῦσι περὶ πάντων ἐκείνων, οὓς εἶχον ἰδῆ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς των ἐν τοῖς περιχώροις τῆς ἐνορίας των.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Βήματα ἠκούσθησαν, εἰς τὸν ἐγγὺς θαλάμου οὐτινος ἡ θύρα ἦτο ἡμιανεωγμένη.

— Φοβοῦμαι μὴ σᾶς ζητοῦσιν, εἶπεν ὁ Πέτρος. Ὡμεν λογικοί, χωρισθῶμεν.

Ναί, ἤξεύρετε πάντοτε νὰ χρησιμοποιοῦντε τὸ λογικὸν σας... ἐπανελάθεν ἡ Σάρρα μετὰ πικρίας.

Καὶ διὰ θυμοβόρου βλέμματος.

— Ὑγίαινε λοιπόν... εἶπε.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐορτήν, οἱ ξένοι τοῦ Καναλέλ ἠθροίσθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ὁ καύσων ἦτο ἀφόρητος.

Ὁ Μερλώ ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα τινὰ μετὰ πλείστης προσοχῆς, ψιθυρίζων ἐκαστὴν λέξιν ἣν διέτρεχεν.

Αἶφνης ἐσκίρτησεν ἐπὶ τοῦ κλιντήρος του, καὶ τείνων τὸ φύλλον τῷ κόμητι, διαλεγόμενῳ μετὰ τῆς ὡραίας κυρίας Smorden.

— Ἐπανάστασις εἰς Ἀλγερίαν! ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ἀντηχήσασαν ὡς σάλπιγξ.

Ἡ Σάρρα ἠγέρθη ὥσει ἐκάθητο ἐπὶ

καίοντων ἀνθράκων. Ἡ Λευκὴ δὲν ἐκινήθη μὲν, ἀλλ' ἐγένετο ὡρὰ καὶ ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς τὸ ἔργον ἐπὶ τοῦ δαπέδου μετὰ τινος ξηροῦ κρότου. Πανταχόθεν ἠκούοντο ἐκφωνήσεις.

— Ὁ Σολεϊμὰν πάλιν θέλει νὰ ἐπιδείξῃ τὰς δυνάμεις του, εἶπεν ὁ στρατηγὸς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶ τελευταίας ὥρας τηλεγράφημα ἀγγέλλει σφαγὰς εἰς τὸ Νότιον Ὁράν... Ἐνὸσφ δὲν γίνεται ἐπιδρομή τις ἐπὶ τοῦ μαροκινικοῦ ἐδάφους πρὸς σωφρονισμὸν τῶν ληστῶν τῆς ὁάσεως Figuig δὲν θὰ ὑπάρξῃ εἰρήνη ἐν Ἀλγερίᾳ... Γινώσκω αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους... Συνεπλάκην πολλάκις μετ' αὐτῶν... Καὶ σύ, Μερλώ... Ὁ πόλεμος παρ' αὐτοῖς εἶνε ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις... Ὅτε πάσχουσιν ὑπ' ἐνδείας, παρασκευάζονται εἰς ἐκστρατεῖαν, ἐπιπίπτουσιν ἐπὶ τῶν ξένων ἀποικίων, ἄς λεηλατοῦσι καὶ σφάζουσιν, συνεπιφέροντες τὴν λεῖαν καὶ γενόμενοι ἄφαντοι. Ἀποστέλλεται τότε στρατός, ὅστις στρατοπεδεύει ἐν τῇ ἐρήμῳ, δεκατιζόμενος ὑπὸ τῶν πυρετῶν, καὶ πίπτων μετὰ τὸ ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας, ἐκ τῶν στερήσεων καὶ τῆς ἀθλιότητος, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ βλέπῃ ἀντάρτην Ἀραβία.

— Καὶ ἐκεῖ μεταβαίνει ὁ Σεβεράκ! εἶπεν ὁ Πομπεράν, νὰ σᾶς εἰπῶ ἀληθῶς, δὲν ἐπεθῶμουν νὰ εἶμαι εἰς τὴν θέσιν του...

— Τέτοιος εἶναι ὁ πόλεμος, ἐβρυχήθη ὁ Μερλώ... Ἐκεῖ οἱ μεγάλοι στρατηγοὶ μας ἐβγαλὰν ὄνομα, ἐκεῖ ἀπέκτησαν δόξαν, ὁ Bugeaud, ὁ d'Aumale, ὁ Changarnier, ὁ Pelissier, ὁ Canrobert... Εἰς τὸ Isly, εἰς τὴν Moncaï, Sacrebleu! ἐνθυμίσαι Καναλέλ.

— Λέγε τα, στρατιῶτα, λέγε τα εἶπε σκωπτικῶς ὁ Πομπεράν.

— Δὲν εἶναι ἄρα καιρὸς νὰ τὸν ἐμποδίσῃτε τοῦ ν' ἀναχωρήσῃ; εἶπεν ἡ κόμησσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς.

— Φαντάζεσθε τοιοῦτόν τι ἀγαπητή; ἀνέκραξεν ὁ στρατηγὸς μετ' ἐκπλήξεως. Ἐὰν ὁ Σεβεράκ σᾶς ἤκουε, θὰ προσεβόλλετο σπουδαίως ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ ἐρωτῇ, διότι δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀποφεύγουσι τὰς μάχας. Καὶ ἂν δὲν ἦτο διατεθειμένος ν' ἀναχωρήσῃ δι' Ἀλγερίαν, ἥδη ὁπότε ἤκουσε τὴν ἀνταρσίαν ταύτην, θὰ ἔσπευδε νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, καὶ μὴ ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου... Τὸν εἶδον εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἤξεύρω τί ἀξίζει, ἐκληρονόμησε τὴν φλέβα τοῦ πατρὸς του...

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Μερλώ, καὶ ἂν ἔχη μυαλό, ἐκεῖ θὰ εὕρῃ μέλλον...

— Ἄλλως ὁ Σεβεράκ εἶναι τυχερός, εἶπεν ὁ κόμης, διότι προσεκαλλήθη εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ στρατηγοῦ Brilliant, διοικητοῦ τοῦ Ὁράν, καὶ ὅστις θὰ διευθύνῃ πιθανῶς τὴν ἐκστρατεῖαν.

— Καὶ πόσον κυρίως διαρκοῦσιν αἱ ἐκστρατεῖαι αὗται; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Εἰς τὴν ἐλσεινὴν ἐκείνην χώραν ὁ πόλεμος διεξάγεται τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα, ἀπεκρίνατο ὁ στρατηγός, ὥστε ἐντὸς ἑξ μηνῶν παύει... ἂν μέλλῃ νὰ παύσῃ... Διότι αἱ ἀραβικαὶ ἀνταρσίαι, ὅταν ἀρχωνται, δὲν δύναται τις νὰ προ-

δῇ πότε θὰ κατασταλῶσιν; Ὑπάρχουσι τινες οὔσαι διηνεκεῖς. Ἀλλὰ μὴ λυπεῖσθε τὸν φίλον μας, ἀγαπητή, καθότι θ' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη μας, ὅλοι διήλθομεν ἐκεῖθεν καὶ ὅμως δὲν ἀπεθανόμεν...

Αἱ πληροφορίαι αὗται τοῦ στρατηγοῦ, συνεκίνησαν ἄκρως τὴν Σάρραν καὶ τὴν Λευκὴν. Ἡ νεανὶς ἐγένετο περιδεὴς ὑπὸ τῆς ιδέας τῶν κινδύνων, οὓς ὁ Σεβεράκ ἔμελλε νὰ διατρέξῃ.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐφρικίασε μὲν πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ὁ ἔρωσ τῆς τῇ ἐνέπνευσε πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον, ἐσκέπτετο ὅτι ἀγαπώμενος ὑπ' αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ παθῇ, καὶ δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ μὴ τὸν ἐπανίδῃ. Τὴν ἐπομένῃ νύκτα, ὠνειρεύθη ὅτι ἐπανήρχετο εἰς αὐτὴν ἐσαεῖ.

Λίαν οὕσα δεισιδαίμων ἐπίστευσεν εἰς τὸν οἰωνόν. Εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὅτι ὁ Πέτρος εἰς τὰς ἀπεράντους ἐρημίας τῆς Ἀλγερίας ἀνῆκε μάλλον εἰς αὐτὴν ἢ εἰς Παρισίους, ἐν οἷς ἐξετίθετο εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῆς ἡδονῆς, καὶ τῶν ἐρωτοτροπιῶν τῶν γυναικῶν, ἦτο δὲ ἐλεύθερος νὰ βλέπῃ τὴν Λευκὴν καὶ νὰ τῇ ὁμιλῇ.

Ἐν τῇ ζηλοτυπίᾳ αὐτῆς, πρὸς μὴδὲν ἐθεώρει τὰς βασάνους καὶ τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἐκείνος ἐξετίθετο. Ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἀποστάσεως, ὁ ἔρωσ δὲν ἔτρεμε δι' αὐτὸν θὰ ἐφαίνετο αὐτῷ ἥττον ἔνοχος. Τὸ πρὸς αὐτὴν φίλτρον τοῦ ἔμελλε νὰ καθάρθῃ.

Αὕτη θὰ τοῦ γράφῃ. Καὶ ἐν τῇ μονώσει μακρὰν συγγενῶν καὶ φίλων, πόσον αἱ ἐπιστολαὶ αὗται θὰ τῷ φαίνονται πολύτιμοι!

Θὰ εἶχε λοιπὸν αὐτὸν οὕτω σφιγκτὰ δεδεμένον, καὶ ὅτε θὰ ἐπανήρχετο, θὰ ἐπανεύρισκεν αὐτὸν πειθηνιώτερον ἢ τὸ πρῖν.

Ἐπειτα ὁ χωρισμὸς οὗτος θὰ εἶναι πρόσκαιρος. Δὲν εἶναι δὲ γέροντες, δύναται νὰ περιμένωσι. Ἐκτὸς τούτου κατὰ τὴν ἀπουσίαν του τίς δύναται νὰ γνωρίζῃ τί θὰ συμβῇ. Ἐὰν δηλαδὴ ἐχίρειρε; Διῶξασα ὅμως τὴν βδελυρὰν ταύτην ἰδέαν, ἥτις τῇ ἐνεφανίζετο ἐνίοτε, διέβλεπεν ἐν τῷ βάθει αὐτῆς τὸ μέλλον μειδιδῶν.

Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, ὁ Σεβεράκ δὲν ἦλθεν εἰς Καναλέλ. Εἶχε γράψῃ ὅτι προπαρεσκευάζετο καὶ ὅτι ἀφίερον τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ἐν Γαλλίᾳ διαμονῆς του εἰς τὴν μητέρα του.

Κεκλεισμένος εἰς Bois-le-Roi προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὴν δύσμοιρον ἐκείνην γυναῖκα. Ἀλλ' αὕτη εἶχε φρικτὴν τοῦ πράγματος πεῖραν. Ἐχεν ἰδῇ ἐπίσης ἀναχωροῦντα, ἡμέραν τινὰ, τὸν σύζυγόν της, ὡς ἔμελλε νὰ ἰδῇ ἀναχωροῦντα τὸν υἱὸν καὶ οὐδέποτε πλέον ἐπανελθόντα.

Ὁ υἱὸς τῆς παρηγόρει αὐτὴν, κρύπτων πάντοτε ἀπ' αὐτῆς τὴν μελαγχολίαν του, ὁμιλῶν περὶ τῆς ἐπανόδου του, ὅτε, κατὰ βάθος, ἠλπίζεν ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανίδῃ. Καθησύχασε τοὺς φόβους τῆς μητρός, φινόμενος γαλήνιος καὶ ἐπιδαψιλεύων αὐτῇ λόγους πλήρεις ἐλπίδων.

Πολὺ ἐφοβεῖτο τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψιν ἣν ἔμελλε νὰ ποιήσῃ εἰς Καναλέλ, ἡ ἀνο-

ησίαν τινα τῆς Σάρρας, μὴ γινώσκων οἷας ἀποφάσεις ἔλαβεν ἢ νεαρὰ γυνή. Δὲν ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ μὴ καταβῇ καὶ ἀποχαιρετίσῃ τὸν στρατηγόν. Ἐπρεπε νὰ παῖξῃ δι' ὑστάτην φοράν, τὴν κωμωδίαν τῆς ἀφοσίωσης καὶ τοῦ σεβασμοῦ.

Ἀνεχώρησεν ἐκ Bois-le-Roi μετὰ τὸ γεῦμα, πεζός, ἀκολουθῶν τὴν διὰ τοῦ γνωστοῦ δάσους ἀτραπὸν. Μετὰ συντόνου προσοχῆς ἐθεώρει τὰς ὥραιās τοποθεσίας θέλων νὰ χαράξῃ δι' ἀνεξιτήλων χαρακτῆρων αὐτὰς εἰς τὴν μνήμην. Πάντες οἱ τοῦ πύργου ἦσαν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τὸν ἀνέμενον.

Ἡ νύξ ἦτο θερμή, τὰ ἄνθη τῶν ἀνθῶν ἀνέδιδον εὐώδη ἀρώματα. Ἐκάθησε παρὰ τὸν κόμητα, ἀκούων καὶ μὴ ἀντιλαμβανόμενος τὰς τελευταίας συστάσεις αἱ τῷ ἔδιδεν. Ἡ Σάρρα δὲν ἀπώλεσεν αὐτὸν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐσκέπτετο ὅτι ἐν ἔτος τοῦλάχιστον θὰ παρήρχετο ἵνα τὸν ἐπανίδῃ, καὶ κατελήφθη ὑπὸ λύπης, ἰδίας τῇ ἀγρίᾳ αὐτῆς φύσει. Ἦθελε νὰ ἐγεροθῇ, νὰ ἀρπάσῃ αὐτὸν ἐκ τῶν ὤμων, νὰ τὸν σφίγῃ ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ ν' ἀνακραῖξῃ:

— Μοὶ ἀνήκει, ἂν ἀναχωρήσῃ, θὰ ὑπάγω μετ' αὐτοῦ.

Ἡσθάνθη ὅτι τὰ γόνατά της ἔτρεμον καὶ ἀπεποιοῦντο τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην. Παγετώδης ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου της. Οἱ ὀδόντες της ἦσαν τόσον συσφιγμένοι, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα. Μετὰ μεγάλης ἀγωνίας ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἀναλαβοῦσα πως, ἤκουε τοῦ Μερλώ λέγοντος τῷ Πέτρῳ:

— Νὰ προφυλάττεσαι ἀπὸ τὴν δυσεντερίαν καὶ τοὺς πυρετοὺς, πάντα τὴν μέση σου νάχῃς ζωσμένη μετὰ μάλλινον ζωνάρι καὶ πάρε μαζί σου πολὺ κινίνην. Μὴ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ στρατιωτικὰ φαρμακεία, διότι αὐτὰ ἀντὶ κινήσεως, ἔχουν εἰς τὰ μπουκάλια των καθουρδισμένα τζιτζιφα.

— Ἐὰν ἀσθενήσῃ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, θὰ μεταβῶ εἰς περίθαλψιν αὐτοῦ· οὐδεμία ἰσχὺς ἐν τῷ κόσμῳ θέλει μετ' ἀναχαίτισσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάγω καὶ προστατεύσω τὴν ζωὴν του.

Κατόπιν τῇ ἐπῆλθεν ἄλλη σκέψις. Διατί νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ τὴν ἐπαύριον; Ἦθελε τὸν εὐρῆς Μασσαλίαν, θ' ἀνεχώρουν ὁμοῦ εἰς Ἀμερικὴν, εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀδιάφορον, ὅπου ἤθελον εἶσθαι ἐλεύθεροι ν' ἀγαπῶνται καὶ νὰ διάγῳ ὁμοῦ, διὰ τῆς μεγάλης περιουσίας της, ἡγεμονικὸν βίον.

Ἐρρίψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ καὶ ἀξιοπροποῦς Σεβεράκ. Νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ αὐτός; Νὰ λιποτακτῇ; Οὐδέποτε θὰ συνήνῃ ὥστε ἔπρεπε νὰ χωρισθῶσιν. Ἡ Σάρρα ἀφῆκεν ὑπόκωφον ἐκφώνησιν πενθίμως ἀντηχήσασαν εἰς τὰ ὦτα τῶν παρισταμένων. Ἐμεινεν ὁμως ἀκίνητος καὶ κατηφής. Ἐφαίνετο ὅτι ἤκουε. Αἰφνὴς ὠρθῶθη μετὰ τινος ἐκφράσεως φρίκης ἐπὶ τῆς μορφῆς της, ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἐγερόμενον ὅπως ἀποχαιρετίσῃ. Ἐλύσσα δὲ ἄτε μὴ ἔχουσα καιρὸν νὰ ψιθυρίσῃ αὐτῷ

μίαν λέξιν. Ὁ Πέτρος προσῆλθεν αὐτῇ καὶ ὑποκλινόμενος:

— Ὑγιαίνειτε, κυρία, εἶπε συγκεκινημένος.

Ἀλλὰ βλέπων αὐτὴν ἐτοίμην νὰ λιποθυμήσῃ, ἀνήσυχος ἐπὶ τῇ ὀχρότητι τῶν χειλέων καὶ τῇ ἀμαυρώσει τῶν ὀφθαλμῶν,

— Ἡ μάλλον, καλὴν ἐντάμωσιν, ἐπανάλαβε προσπαθὼν νὰ μειδιάσῃ, καθότι σκοπὸς νὰ ἐπανεέλθῃ ταχέως. Ἀλλ' ὅπως ποτ' ἂν ᾔ, ἐστὲ βεβαία ὅτι ἡ ἀνάμνησίς σας ἔσται ἐσαεὶ παρούσα ἐν τῷ πνεύματί μου, καὶ ὅτι, κατὰ τὰς δεινὰς ἡμέρας, θὰ μοὶ παρέχῃ θάρρος καὶ ἀνακούφισιν.

Δύο δῦκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Σάρρας. Ἡθέλησε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ οὐδένα φθόγγον. Ἐτείνε τὴν παγωμένην χεῖρα τῷ Πέτρῳ, ἠνέσφιγεν οὗτος εἰς τὰς ἰδίας περιπαθῶς.

— Θάρρος, ἀγαπητή, εἶπεν ὁ κόμης τῇ νεαρᾷ γυναικί. Τὶ διάβολο! κατεταραζάτε τὸν νέον.

— Ἀ! καὶ ἐγὼ εἶμαι καθὼς ἡ Σάρρα, εἶπεν ἡ κυρία Πομπεράν, δὲν ἤμπορῶ νὰ βλέπω ἀναχωρήσιν συγγενοῦς ἢ οἰκείου, εἶναι σπαρκακτικόν!

Πάντες ἐπλησίασαν τῷ Σεβεράκ. Ἡ Λευκή, σύντροφος μὲν, πλὴν συνέχουσα ἑαυτήν, οὐδὲν προέδιδεν ἐκ τῶν αἰσθημάτων ὅσα ἠσθάνετο. Προεχώρησε τελευταία, καὶ δεικνύουσα τῷ νεανίᾳ, μετ' ἀταραξίας, μικρὰν ἀπαστράπτουσαν μεταξὺ τῶν δακτύλων της θήκην:

— Λέβετε, κύριε, εἶπε μειδιῶσα, τὸ φυλακτήριον τοῦτο. Εἶναι ἐκ τῆς Ἀγίας Γῆς καὶ εὐλογημένον. Φέρετέ το πάντοτε μεθ' ὑμῶν· θὰ σὰς διαφυλάττῃ διὰ τοὺς φίλους, οὓς καταλείπετε ἐνταῦθα.

Ὁ Πέτρος προσέκλινεν, ὥσπερ θέλων νὰ γονυπετήσῃ, καὶ, ἐν ἐνὶ βλέμματι, προσήνεγκε τῇ κόρῃ πᾶσαν τὴν λατρείαν, ἥτις ἐπλήρου τὴν καρδίαν του.

Ἡ Σάρρα ὠχρίασεν ἰδοῦσα τὴν Λευκὴν νὰ προσφέρῃ τῷ νέῳ δῶρον εἰς ἀνάμνησιν.

— Ἐσκέφθη νὰ τῷ δώσῃ ψαυστὸν δείγμα τοῦ ἔρωτός της, εἶπε καθ' ἑαυτήν μετ' ὀργῆς. Ἀλλ' ἀδιάφορον! Ὁ Πέτρος φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ἐμὲ ὁλόκληρον.

— Κατὰ ποίαν ὥραν ἀναχωρεῖτε αὐριον ἀπὸ Bois-le Roi; ἠρώτησεν ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ προσπεποιημένης ἀδιαφορίας.

— Τὴν ἐβδόμην· ἡ ἀμαξοστοιχία διέρχεται εἰς τὰς ἐπτὰ καὶ ἡμίσειαν, ἀπεκρίνατο ὁ Σεβεράκ κατατεθορυβημένος.

— Κατευόδιον, λοιπόν, ἀγαπητέ! εἶπεν ὁ Πομπεράν, καὶ γράφετέ μας.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὸν Πέτρον ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἀπεχαιρέτισεν αὐτόν, ἀπομακρυνθέντα κατόπιν. Ἡ καρδία τῆς Σάρρας ἐφαίνετο φεύγουσα μετ' αὐτοῦ.

Ἐστηρίχθη πως εἰς τὴν ἑδραν της ἵνα μὴ πέσῃ, καὶ φοβούμενη μὴ προδοθῇ ὑπὸ ἀπέλπιδός τινος κινήματος, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπου, ριφθεῖσα ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς προσκεφαλαίοις βαλοῦσα, ἔδωκεν ἐλευθέραν ἔξοδον εἰς τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμούς. Μόλις δὲ περὶ τὴν πρωΐαν, κεκοιτακυῖα ἐκ τῆς ἀϋπνίας καὶ τῶν κλαυθμῶν, ἠδυνήθη

νὰ ἀποκοιμηθῇ δι' ὕπνου βαρέως καὶ πλήρους παραφορᾶς καὶ ἀγωνίας.

Τὴν ἐβδόμην καὶ τινα λεπτὰ τῆς ἐπαύριον, ἡ παλαιὰ ἀμαξία τοῦ ξενοδοχείου Bois-le-Roi ἐξήρχετο ἐκ τοῦ δάσους, διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης παραλλήλως τοῦ πύργου Καναλέλ. Ἐν αὐτῇ καθήμενος ὁ Σεβεράκ παρεδίδετο εἰς ρεμβασμούς, ὅτε ἡ μεγάλη λευκὴ οἰκοδομὴ τοῦ μεγάρου, διὰ μέσου τῶν δένδρων φαινομένη, ἀπέσπασεν αὐτόν.

Ἐκλινεν ἵνα ἐπανίδῃ ὕστατον τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ἐν οἷς διήλθε τόσῳ εὐφροσύνους ὥρας, ἀκολουθῶν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν Λευκὴν περιπατοῦσαν μετὰ τῆς φίλης της.

Αἱ δένδροστοιχίαι ἦσαν ἔρημοι. Αἰφνὴς, διὰ μέσου τῶν δένδρων, ἐν τῇ πρὸς τὴν ὁδὸν ἀνοιγομένη δένδροστοιχίᾳ, μετ' ἀπεριγράπτου ψυχικῆς ἀγωνίας, παρετήρησε σκιάν τινα λευκὴν, συνάμα δὲ λεπτὴ ὕακὴ ἐπληξεν τὸ οὖς του, καὶ εἶδε τὴν Fane τὸ λευκὸν καὶ ζωηρὸν κυνάριον τρέχον κατὰ μήκος τῆς τάφρου, ὥς ἀναγωνίσαν τὸν φίλον του. Ὅπισθεν αὐτοῦ ἤρχοντο αἱ δεσποινίδες Δεσυνὴ καὶ Μαγδαληνὴ. Ἡ ἀμαξία ἔτρεχε ταχέως. Αὐταὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐποίησαν κίνημά τι ἀποχαιρετισμοῦ, μένουσαι ἀκίνητοι καὶ ἀκολουθοῦσαι αὐτῷ διὰ τοῦ βλέμματος. Ἡ Λευκὴ ἔφερε τὸ ρινόμακτρον της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Σεβεράκ ἠθέλησε νὰ ριφθῇ, νὰ κραυγᾷ... Ἀλλὰ βιαία κινήσεις τῆς ἀμάξης ἀπέκρουεν αὐτῷ τὸ εὐχάριστον ὄραμα, καὶ, τρέμων, συγκεχυμένος δὲν εἶδεν ἢ τὴν ἐκτεινομένην εὐρεῖαν πρὸ αὐτοῦ ὁδόν, ἀφιεῖσαν ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν.

ΙΓ'

Ἦν ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίας. Ὁ φλέγων ἥλιος τοῦ Σεπτεμβρίου ἤρξατο καταδύων ἐν αἰθριωτάτῳ οὐρανῷ. Μόλις τὰ φύλλα ἐσείνοντο ὑπ' ἐλαφροῦ πνεύματος.

Τὸ Ὅραν, ὅπερ, ἀπὸ τῆς πρωτῆς ἐφαίνετο ὡς πόλις νεκρά, ἀπετίνασσε βραδέως τὴν καταλαβοῦσαν αὐτὸ νάρκην. Ὑπόκωφοι βόμβοι, ὅμοιοι πρὸς τοὺς κυφέλης ἐγειρομένης, ἀνῆρχοντο ἐκ τοῦ λιμένος πρὸς τὸ Mers el Kebir, ἀτμόπλοιοι φέρον τὴν τρίχρουν σημαίαν ἀφίει λεπτόν εὐθὺ ὕψος ἀναβαίνοντα καπνὸν ἐκ τῆς καπνοδόχης τῆς μηχανῆς του. Οἱ Ἀραβες ἀχθοφόροι, κατακεκλιμένοι ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς προκυμαίας, ἐκοιμῶντο βαθέως, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας κωδωνοκρουσίας ἰσπανικῆς ὀλκάδος, σπευδούσης νὰ ἐπιβίβασῃ φορτίον πορτοκαλλίων.

Μόνος, ἐν ταῖς εἰς κλίβανον μεταβληθεῖσιν ὁδοῖς, μικρὸς τις κυνηγὸς ἐβάδιζε περὶ διὰ βραδέως βήματος, ὑπὸ τὴν σκιάν ἢν ὕψηλαί τινες οἰκίαι ἔρριπτον. Ἀφικόμενος πρὸ τετραγώνου τινὸς περιπτέρου, εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς, οὗτινος τὰ παράθυρα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ συσπαστῶν καταβλημάτων (japonaises), ἔστη, καὶ μετὰ τινα στιγμὴν, ἔκρουσε τὴν θύραν μετὰ σεβαστῆς στάσεως. Πάραυτα ἀνέψχθη πα-

ράθυρον, καὶ χεὶρ ἀνυψώσασα τὸ κατὰ-
βλημα, ἐφάνη ἡ αὐστηρὰ καὶ ἡλιοκαῆς
μορφή τοῦ Σεβεράκ ἐν ἀνοικτῇ ἡλίῳ. Ὁ
μικρὸς κυνηγὸς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς εἰς σημεῖον σεβασμοῦ, ἐνῶ αἱ
δύο πτέρναι τοῦ ἡνοῦντο καὶ τὸ σῶμά του
ἐλάμβανεν αὐτόματόν τινα ἀκαμψίαν.

— Τί συμβαίνει λοιπόν, Βρέτα; ἤρω-
τησεν ὁ Σεβεράκ.

— Φέρω, κύριε διοικητά, ἀπεκρίθη ὁ
μικρὸς κυνηγός, ἐπιστολήν, ἥτις ἦλθε
πρὸ ὀλίγου δι' ὑμᾶς εἰς Place.

Καὶ ἐρευνῶν ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ, ἐξή-
γαγεν αὐτήν.

— Ἀπὸ τὴν Ἀλγερίαν τὴν ἔφερεν ὁ
ἀκτοφύλαξ.

Ὁ Πέτρος ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, ἡ-
χαρίστησε καὶ ἀπεσύρθη.

Ἐν τῷ πλήρει δροσερᾷ σκοτίας δωμα-
τίῳ του, ὁ Πέτρος ἐθεώρησε ζωηρῶς τὴν
διεύθυνσιν, καὶ ἐψιθύρισε:

— Δὲν εἶναι τῆς μητρὸς μου.

Καὶ γενόμενος κατηγῆς, ἐποίησε βή-
ματά τινα τυχαῖα, στρέφων ἐν τοῖς δα-
κτύλοις αὐτοῦ τὸν φάκελλον, χωρὶς νὰ
τὸν ἀποσφραγίσῃ.

Τὸ ἀτενὲς βλέμμα του ἐφάνετο παρα-
κολουθοῦν ὁράματι.

Πρὸς στιγμήν, τὸ πνεῦμά του παρέφε-
ρεν αὐτὸν πέραν τῆς θαλάσσης, πέραν τῶν
ἐπαρχιῶν.

Δὲν εἶχε πλέον πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς
φαιδὰς πόας τῆς Ἀφρικῆς, πεπασμένας
ὑπὸ λεπτῆς ἄμμου ἀπὸ τῆς ἐρήμου διὰ
τοῦ ἀνέμου φερομένης, ἀλλὰ τὸ πυρρὸν
τῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ Σεπτεμβρίου
δρυῶν φύλλωμα, τὴν παχεῖαν καὶ ἀνθό-
εσαν τῶν ὑψηλῶν κωνίων χλόην, τὸ ἀπα-
στράπτον κάτοπτρον τῶν ρυακίων ἀντα-
νακλῶντων τὰ ἀργυρᾷ νέφη τοῦ Γαλλικοῦ
οὐρανοῦ.

Καὶ μετὰ καρδίας παλλούσης ἐν βαθεῖᾳ
δενδροστοιχίᾳ ὑπὸ τὴν ἀρωματώδη ἀψίδα
τῶν φυλῶν. ἔβλεπεν ἀορίστως διερχομέ-
νην λευκὴν ἐσθῆτα σύρουσαν ὀπισθεν αὐ-
τῆς, μετ' ἐλαφροῦ ψιθύρου τὰ πρῶτα πε-
σόντα φύλλα.

Τοῦ ἐκκρεμοῦς ἡγήσαντος τὴν ἡμίσειαν
ἐπανῆλθεν εἰς αὐτόν. Ἀφῆκε στεναγμόν,
ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὥς ἵνα
διώξῃ τὴν ἐπαγωγὸν ἐμφάνισιν, καὶ κα-
θίσας ἐπὶ ἀνακλίντρου, οὐτινος τὰ ἐπτυγ-
μένα προσκεφάλαια ἔφερον εἰσέτι τὰ ἔχνη
τοῦ ὕπνου τοῦ ἀπεσφράγισε τὸν φάκελ-
λον, ἀφ' οὗ διέφυγε χαρτίον πεσὸν ἐπὶ
τῆς καλυπτούσης τὸ δάπεδον ψαύθου.

Ἀνοθὶ τοῦ ἐντύπου φύλλου ἀνεγινώ-
σκοντο αἱ λέξεις «Ὑπουργεῖον Στρατιω-
τικῶν», καὶ διὰ γραφῆς τῆς ὑπηρεσίας,
ὑπουργικῆς διαταγῆ ἀνακαλοῦσα αὐτὸν
εἰς Γαλλίαν, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξηγήσεως,
ἐν τρισὶ γραμματί.

Ὁ Πέτρος ἀνέλεξε τὸ χαρτίον καὶ ἀνέ-
γνω αὐτὸ μετὰ προσοχῆς, δὶς, μὴ πι-
στεύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, εἶτα ἡ-
γέρθη καὶ ἤρξατο διασκελίζων τὸ δωμα-
τίον του καὶ σκεπτόμενος.

Πόθεν ἡ διαταγὴ αὕτη τῆς ἐπανόδου!
Τί ἄρα τοῦτο ἐσήμαινε;

Μήπως ἦτο προσποιητὴ ἄδεια;

Ἄδεια κατ'εὐθείαν στελλομένη ἐκ τοῦ
γραφείου τοῦ ὑπουργοῦ, ἵνα φανῇ ὅτι προ-
ήρχετο ἐκ τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίας;

Καὶ διὰ ποῖον λόγον;

Οὐδεμιᾶς μομφῆς ἦν ἄξιος, μᾶλλον ἔ-
σως εὐνοίας, ὥς τρωθεὶς καιρίως, πρὸ
τριῶν μηνῶν, ἐν τινὶ συμπλοκῇ μετὰ τῶν
Oulep sidi-Cheïk

Ἀλλὰ τὸ τραῦμα πάντῃ ἰάθη.

Τί ἐσήμαινε λοιπόν ἡ μυστηριώδης
αὕτη διαταγὴ;

Μὴ ἀνεκάλουν αὐτὸν εἰς Γαλλίαν διὰ
τινα σπουδαίαν αἰτίαν, μὴ διδόντες αὐτῷ
ἐξηγήσεις, ἵνα μὴ τὸν ἀνησυχήσωσι κατὰ
τὸ μακρὸν ἐξ Ἀλγερίας εἰς Γαλλίαν τα-
ξειδίον;

Μὴ ἡ μήτηρ του, περὶ ἧς ἐσκέφθη ἄμα
λαβὼν τὴν ἐπιστολήν, ἦν ἀσθενής, ἐν κιν-
δύνῳ ἴσως;

Ἐπὶ τῇ ιδεᾷ ταύτῃ ὁ Πέτρος ὠχρί-
σεν, ἐταράχθη, ἐφαντάσθη πρὸς στιγμήν
τὸν οἰκίσκον τοῦ Bois le-Roi· ὁ κήπος
ἦτο γελοίος, αἱ ὁδοὶ τῶν δενδροστοιχιῶν
ἐν τάξει κεκαλυμμένοι ὑπ' ἄμμου, φαῖδρος
ἦλιος ἀπηνύαζε διὰ τῶν ἀκτίνων ἐπὶ τῶν
φύλλων τῶν μεγάλων δένδρων, τὰ πτηνὰ,
ἦδον τοὺς ἔρωτάς των ἐπὶ τῶν κλάδων.

Ἄλλ' ἡ οἰκία ἦν σιγῇ.

Καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πρώτου ὀρό-
φου, ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρὰ τὴν κλίνην,
αἱ πολύφωτοι λυχνίαι ἔκαιον ἐν πλήρει
ἡμέρᾳ, μετὰ πενθίμου ἐπισημότητος, φω-
τίζουσαι τὴν σοβαρὰν καὶ ἀκίνητον κε-
φαλὴν τῆς μητρὸς του.

Ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὑφ' ἧς κατελήρθη
δάκρυα ὕγραναν τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ
ἐψιθύρισεν ἐν τῇ σιγῇ:

— Οὐχί! οὐχί!... Εἶνε ἀδύνατον.
Δὲν ἀπέθανεν οὕτω μακρὰν ἐμοῦ...

Ἐρριψε τὸ βλέμμα περίξ. Πρῶτον ἀν-
τικείμενον, ὅπερ ἐπληξεν αὐτὸν ἦτο μέ-
γας τις ἐλεφάντινος σταυρός, ὅστις παρὰ
τὴν κλίνην του, ἐξέτεινε τοὺς καθηλωμέ-
νους βραχιόνάς του.

Διεῖδεν ἐν αὐτῷ κακὸν τινα οἰωνόν.

Καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ δωματίου ἐκείνου,
ὁ στρατιώτης οὗτος, ὁ ἐθισθεὶς εἰς τὴν
μόνωσιν καὶ τὸν κίνδυνον, ἐφοβήθη. Ἐβό-
δισε πρὸς τὸ παράθυρον, ἠνέφξεν αὐτό, ἀ-
νεπέτασε τὸ καταπέτασμα, καὶ πάραυτα
τὸ δωμάτιον ἐπλημμυρήθη ὑπὸ φωτός.
ὑφ' οὗ συνῆλθεν εἰς αὐτόν. Τότε ἀνέπνευ-
σεν ἐλευθερώτερον, καὶ ἤλεγξεν ἐκυτὸν
ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ του· καὶ πράγματι γυνὴ
δὲν θὰ ἐδεικνύετο νευρικώτερα, οὔτε θὰ
παρεῖχε δαίγμα πλείονος φαντασίας.

Ὁ Πέτρος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ παραθύ-
ρου του. Ὁ ἥλιος ἔδυσεν ὀπισθεν τῶν λό-
φων, αἱ δὲ ὕσταται αὐτοῦ ἀκτίνες ἀντα-
νεκλῶντο εἰς τὰς κεχυσώμενας ἡμισελή-
νους τῶν κορυφῶν τῶν τζαμιῶν.

Αἱ πρὸ μιᾶς ὥρας ἔρημοι ὁδοὶ ἤρξαντο
νὰ πληρῶνται διαδκτῶν.

Οἱ Ἀραβες ἐβάδιζον μεμετρημένῳ βή-
ματι, ταλαντεύοντες τὰ μπουρνούζ αὐ-
τῶν μετὰ σιγῇ καὶ ἀξιοπρεπείας.

[Ἐπατα συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ
«Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶ-
σαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐ-
ρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν,
εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐ-
φημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκρι-
ταῖς ἡμῶν.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

KAI

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

Η ΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὰ ὠριότερα τ' γουδάνια ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅσα τρα-
γουδοὺν ἐς τὸ ὄρμη, μόνον εἰς τὴν ὀγκώδη καὶ καλ-
λιτεχνικωτάτην συλλογὴν τοῦ φίλου κ. Τσακατιάνου,
εἰμπορεῖ νὰ τὰ εὕρῃ κανεῖς. Καὶ μάλιστα ἐκεῖνο τὸ
γλυκὸ, τὸ περιπαθὲς, τὸ τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς, ποῦ
δοῦν νὰ κάμῃς, νύκτα καὶ ἡμέρα, ἀντηχεῖ ἀρμονικώ-
τατο τό:

Ἄχ! πῶς ἔμορετς καὶ ἀλλὰ λείπεις τὴν καρδιά σου;
μάθε κι' ἐμένα γι' ἄλλη νὰ ποῶ.

Τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» διὰ νὰ τὰ κατα-
στήσῃ ἀκόμη δημοτικώτερα τὰ Ποιήματα τοῦ κ. Τσα-
κατιάνου, καὶ νὰ εἰμπορεῖ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἐκεῖ-
νος τοῦ ὁποίου δὲν περισσεύουν χρήματα δι' ἀγορὰν
βιβλίων, ὑπέδωκε τὴν τιμὴν των, ἀπὸ δραχ. 4 εἰς
δραχ. 1,50 μόνον.

ΠΙΑΝΟ κομψότατον καὶ στερεώτα-
τον, ἀνευ οὐράς, ΠΩΛΕΙ-
ΤΑΙ, ἐν ὁδῷ Πειραιῶς, ἀρ. 14 εἰς συγ-
καταβατικὴν τιμὴν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρετόκενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ
ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξω-
τερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης
προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ
ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἡ Λύρα Ἀνδρέου Κάλβου καὶ ἀνέκδοτος ὕμνος
ὑπὸ Α. Μαρτελάου δρ. 1,20. — Ἱστορία τεθνεώ-
τος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παρά-
φρονος, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Δι-
σταρχος Λασσεναγῆ, ὑπὸ Ἐρνέστου Καρενδή,
δρ. 4,50. — Μνηστὴ τῶν ἐκατομμυρίων, δρ. 5. —
Μεγάλῃ περιουσίᾳ, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ
Ξαβιὲρ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2.) δρ. 3,20. — Μαῦρος
πειρατής, μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Νουάρ, (τόμοι 3.)
δρ. 4. — Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰ-
ουλίου Μαρτί, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμυ-
λίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλῃ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλε-
ξάνδρου Μπουβιέ, μετέφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ,
δρ. 4. — Μιχαὴλ Στρογκώφ ἀπὸ Μίσχας εἰς Σιβη-
ρίαν, συγγραφή Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2,50. — Πίσ-
σας τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ,
δρ. 1,50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ με-
λέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροιδου, ἔκδοσις μεγάλῃ μετὰ
εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύ-
κλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνδὸς Ἀ-
γρινιώτου, δρ. 2. — Πικουίλος Ἀλλιάγκας, μετέ-
φρασις Ν. Δραγούμη (τόμοι 7) δρ. 6.